

ANNA GRUE

JUDASKYSSET

POLITIKENS FORLAG

Balleslev, en forstad til Christianssund, torsdag den 1. marts 2007

Et ungt pindsvin møflede sig vej gennem et tykt lag rådnende blade. Det var vågnet af sin vinterdvale nogle uger for tidligt, snydt af den lune periode i februar. Nu var temperaturen nede omkring frysepunktet, og det lille pigdyr frøs. Det gjaldt om at guffe så mange kalorier i sig som muligt, så det havde noget at stå imod med. Pindsvinet gjorde sig ikke nogen særlig umage med at gemme sig eller være stille. Selv om det befandt sig i et beboelsesområde med masser af mennesker, var der på denne tid af døgnet ikke en lyd at høre fra de tobenede. Fuglene skuttede sig i søvne, en mus pilede hen over bladlaget, og under buskene i havens nordside smøg en stribet huskat sig lydløst af sted.

Da pindsvinet havde vandret nogle meter ned langs raftehegnet ind mod nabohaven, standsede det et øjeblik med vibrerende snude. Det befandt sig ved et haveskur, og døren stod en smule på klem. Ud ad den smalle sprække bølgede en duft, som gjorde det sultne rovdyr nysgerrigt. På en måde duftede det som mad – en mast regnorm, en udsplattet snegl, en nyfødt museunge – på en måde var duften en hel anden. Det var noget, der havde været levende en gang, så meget var det sikker på ... men var det spiseligt? Pindsvinet bevægede sig helt hen til døråbningen. Duften blev kraftigere, sød og stærk. Dyret blev stående i dørsprækken et minuts tid, snusede og snøftede. Hvad det end var, der lå derinde, så var det ikke bare dødt; det var også stort. Meget stort. Alt for stort til et lille pindsvin. Til sidst vandt overlevelsesinstinktet over nysgerrigheden. Pindsvinet kastede et sidste blik ind ad døren, vendte så omkring og be-

gav sig på vej væk i et forbløffende rask tempo. Få øjeblikke senere var det forsvundet ind gennem hækken, på jagt efter bytte i en mere overkommelig størrelse.

Der skulle gå mange timer, før andre bemærkede, at der var noget galt. Først op ad formiddagen begyndte nogle af den døde kolleger at undre sig; så sent plejede Mikael altså ikke at komme, sagde de til hinanden. De gentog sætningen for chefen, der med stadigt kortere intervaller stak hovedet ind i det store fælleskontor og spurgte efter den unge medarbejder. Da klokken var blevet halv elleve, havde Mikael nærmeste kollega gentagne gange ringet forgæves både til hans fastnettelefon og til mobilen. Hun gik ind til direktøren.

“Jeg kan ikke lide det,” sagde Lotte.

“Det kan jeg heller ikke,” sagde chefen. “Kan du ikke tage ud og tjekke, om han er okay?” Hun kastede en bilnøgle i en blød bue tværs over det blankpolerede skrivebord. “Hvis han ikke er der, må vi ringe rundt til hospitalerne.”

Lotte forsvandt ud gennem fælleskontoret, ud på parkeringspladsen og hen til en lille, mørkeblå personbil, der var overklistret med firmaets logo og slagord. Hun kørte den korte tur ud til Balleslev i den østlige udkant af Christianssund, et fredeligt kvarter, hvor gulstenvillaer vekslede med rækkehuse bag hvidmalede metalrækværk. Kvarteret var overlæst med stedsegrønt; tuja, gran, taks ... plantet som søde, små buske en gang i tresserne, da folk flyttede ind i de nybyggede huse, og nu vokset til truende monstre, der lukkede enhver solstråle effektivt ude. Lotte parkerede foran et af rækkehusene på Kiplings Vænge; det med den koboltblå postkasse. Hun behøvede ikke at tjekke; hun havde været her en gang før, da hun for nogle måneder siden hentede Mikael for at følges med ham til todagesseminaret på Hotel Nyborg Strand. Han havde virket lidt forlegen over, at han stadig boede hjemme hos sin mor. Med god grund, tænkte hun nu, mens hun gik de få meter op ad stien til hoveddøren. Han havde i hvert fald mistet den chance, han muligvis havde haft hos hende indtil den dag. Hun kunne tydeligt høre dørklokken gennem døren, men bortset fra den var her helt stille. Der var ikke en lyd inde fra huset, heller ikke da Lotte ringede anden og tredje gang, eller

da hun til sidst lagde sig på knæ og kaldte ind ad brevsprækken. Hun blev siddende sammenkrummet og lyttede intenst, men der var intet tegn på liv.

Lotte rejste sig og børstede lidt tørt snavs af knæene. Så gik hun ud på fortovet, drejede til højre og ringede på den nærmeste nabos dør. Den blev åbnet så hurtigt, at Lotte var fuldstændig klar over, at den svageligt udseende herre havde holdt øje med hende. "Ja?" sagde han. Han var sygeligt tynd, med papirtør hud og mørke rande under øjnene.

"Ja, undskyld jeg forstyrrer," sagde hun med et smil, som hun håbede var aldeles afvæbnende. "Mit navn er Lotte Bendtsen, og jeg er Mikael's kollega. Altså sønnen inde fra nummer fjorten." Hendes udstrakte hånd fik lov at hænge upåagtet i luften. Hun lod den falde. "Jeg tænkte, at du måske ..."

"De er bortrejst," sagde han og begyndte at skubbe døren i.

Lotte lagde en hånd mod håndtaget for at snyde sig til et par sekunder mere. "Begge to?"

"Sønnen arbejder. Det ved du vel, du som er hans ... *kollega*." Han fik ordet til at lyde som en grov insinuation af en slags.

"Jamen, det er jo netop det ..." Lotte holdt stædigt fast i håndtaget. "Han er ikke kommet på arbejde, og nu er jeg lidt urolig ..."

"Jeg ved ingenting. Gå nu." Denne gang fik han smækket døren helt i, og Lotte blev stående og stirrede på det gultonedede relief-glas i dørens lille glughul. Hun havde lyst til at baldre den grimme rude og råbe et eller andet barnligt efter Kong Surbasse, men hun bevarede fatningen og gik tilbage til sin bil.

Hun stod lidt og så på den ubrudte række af huse. Side ved side lå de. Man kunne ikke komme rundt om dem. For at komme fra forhaven til baghaven måtte man gennem huset. Hvad gjorde folk så, når de skulle slå græs i begge afdelinger? Slæbte de plæneklipperen ind over væg-til-væg-tæpperne og støvsugede bagefter? Det havde Lotte svært ved at tro. Der måtte findes en anden vej ind i baghaven. Hun gik ned til enden af vejen og drejede om hjørnet. Ganske rigtigt. Mellem to rækker huse, der lå med bagsiderne vendt mod hinanden, løb en bred sti, der på begge sider var afgrænset af høje raftehegn med låger i. Der var omhyggeligt sat

både vejnavn og nummer på de enkelte låger, og de fleste af dem var også forsynet med solide hængelåse. Da Lotte så, at lågen til nummer fjorten stod på klem, blev hun så lettet, at hun helt glemte at fundere over, hvorfor både hængelåsen og det lukketøj, den burde sidde i, lå på jorden. Delene var stadig låst sammen, og de otte skruer sad i deres huller, som om hele herligheden var blevet vippet af i ét snuptag.

Lotte gik forsigtigt op ad havegangen, mens hun spejdede efter liv bag husets vinduer. Ud ad øjenkrogen så hun et gardin bevæge sig let i nabo-huset, og risikoen for, at politiet om et øjeblik ville dukke op og pågribe hende, fik hende til at stå stille et øjeblik. Men så rystede hun det af sig og fortsatte op mod huset. Hun lagde hænderne om øjnene og satte dem tæt ind mod vinduet i stueetagen. En dagligstue. Ret anonym; sorte lædermøbler, overdimensioneret fladskærms-tv, violette saintpaulia i vindueskarmen. På glasbordet var en brugt tallerken, et næsten tomt glas mælk og et sammenkrøllet stykke køkkenrulle. Hun bankede med knoerne mod ruden og kaldte på Mikael, men der var stadig ingen respons.

Et øjeblik overvejede Lotte at skubbe havebordet hen til muren og sætte en af stolene op på det, så hun kunne klatre op og kigge ind ad et vindue på første sal, men hun opgav på forhånd. Hvis idioten derinde i nabohuset virkelig havde ringet efter politiet, ville det ikke ligefrem gavne hendes sag, hvis ordensmagten kom og fandt hende på toppen af en interimistisk stige. Først da hun var på vej tilbage mod lågen, fik hun øje på det grønmalede haveskur, der var så overgroet af efeu, at det næsten gik i ét med buskadset i det fjerneste hjørne af haven. Døren til skuret stod på klem, og før hun kunne nå at fortryde det, trak Lotte let i den, så den drejede langsomt udad i en bue, der efterlod døråbningen helt ubeskyttet. Det, der lå på gulvet, kunne ses helt klart.

Med et brag knaldede haveskurets dør i, og Lottes hysteriske skrig overdøvede for en tid lyden af sirener, der nærmede sig. Freden var forbi på Kiplings Vænge. Resten af den dag kom og gik fremmede mennesker uafladeligt bag afspærringen, mens kvarterets beboere og en blandet flok journalister fulgte med fra den anden side af de rød-hvide afspærringsbånd. Kriminalteknikere, retsmedicinere, politifotograf, Falckreddere, kriminalfolk i civil. Selv de, der forsøgte at holde sig for sig selv, blev invol-

veret. Den vredladne nabo, som viste sig at have en alvorlig nyresygdom, blev afhørt flere gange i dagens løb, ligesom Lotte måtte forklare sig grundigt og afgive sine fingeraftryk, inden hun fik lov at tage imod lægens tilbud om noget beroligende.

Hvis man ser bort fra den dødes mor, der dybt chokeret måtte hentes hjem fra den bibellejr, hun deltog i, var det Lotte, der var mest mærket af begivenhederne. Synet af Mikael Kjeldsens lig havde brændt sig ind på hendes nethinde; hun ville aldrig slippe for det, ligegyldigt hvor mange psykologer og terapeuter, der forsøgte at hjælpe hende af med det. Selv om hun aldrig ville indrømme det for nogen, var hun lettet over, at hun aldrig havde set Mikael ansigt i døden. Hun turde slet ikke tænke på, hvordan det ville have været at stirre ind i hans tomme, blå øjne, se hans spæde anlæg til et overskæg en sidste gang, patetisk helt ind i døden. Liget havde ligget på maven med benene mod døren, omgivet af knuste urtepotter, halvtomme sejl garnsruller og en mængde blomsterpinde i forskellige længder. Hans venstre arm lå halvt skjult under låret; den højre rakte fremad, mast op mod skurets væg i en væmmelig vinkel. Der, hvor hans hoved skulle have været, var der en grå, massiv kasse, en gammeldags computerskærm af den store, uhåndterlige slags. Hvad vejer sådan én? Otte kilo? Ti? I et kaos af blod, glassplinter, knoglestumper og hjernemasse lå den så tæt ned mod betongulvet, at der umuligt kunne være plads til et hoved under den. En eller anden havde med stor kraft kastet den tunge skærm ind i Mikael's bagehoved, måske mens han rakte ud efter noget på en af hylderne, forestillede Lotte sig. Hun kunne godt prøve at fortrænge billedet af hans mishandlede krop, men hun vidste, det aldrig ville lykkes.

Hun ville heller aldrig glemme synet af blodet. Det var overalt, dækkede gulvet, gennemvædede hans joggingbukser og T-shirten; det var sprøjtet op ad bræddevæggene, og det havde fået plæneklipperen til at skifte farve, som om nogen havde spraymalet den i en sortrød nuance. Og så var der lugten; kvalm, sødlig, metallisk. Som den duft, der stiger op fra en vacuumpakket oksefilet i det øjeblik, plasten klippes op. Bare værre. Hun ville aldrig, aldrig se en splatterfilm igen, tænkte hun, og som en grim association røg endnu en uvelkommen tanke derefter gen-

nem hendes bevidsthed: Hvem skulle gøre det skur rent bagefter? Det kunne da umuligt være meningen, at moren selv skulle fjerne de makabre rester af sit eneste barn? Hvis Lotte havde været en lidt mere robust natur, ville hun måske have tilbudt sin hjælp, men som sagerne stod, var hun nødt til at holde sig langt væk.

Det sidste, hun tænkte på, inden hun omsider faldt i søvn, var det mærkelige filigranmønster på fliserne foran skuret; den fineste, blanke, sortrøde bort af små poter; som sporene fra et meget lille dyr, der var kommet lidt for tæt på, mens blodet stadig var vådt.